

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30127/2023
17.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... и ББ из ..., које заступа Даница Вигњевеић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, чији је законски заступник Правобранилаштво града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2148/23 од 27.07.2023. године, у седници одржаној 17.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2148/23 од 27.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2148/23 од 27.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 52831/21 од 30.05.2023. године, првим и другим ставом изреке, усвојен је у целости тужбени захтев и утврђено да је тужени стекао право својине у целости на кп.бр. .. уписане у лист непокретности .. КО Ветерник, површине 464м², што су тужиоци дужни трпети и признати. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да за преузето земљиште описано у другом ставу изреке исплати тужиоцима као власницима износ од 8.840,75 динара/м², укупно 4.102.108,00 динара, сваком тужиоцу по 2.051.054,00 динара са законском затезном каматом од 30.05.2023. године до исплате. Четвртим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади парничне трошкове у износу од 425.174,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2148/23 од 27.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 52831/21 од 30.05.2023. године. Другим ставом изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је због погрешне примене материјалног права благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о истој одлучи као изузетној дозвољеној.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за примену члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 са изменама и допунама), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (први став). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија (други став).

У конкретном случају, о накнади за наведене катастарске парцеле на којима је тужилца сувласница и које на терену представљају улицу ... у Ветернику и зелену површину, чија је јавна намена предвиђена и планским документима донетим од стране надлежног органа, одлучено је правилном применом материјалног права уз утврђивање висине накнаде од стране судског вештака екомонске-финансијске струке, применом одговарајућих критеријума за утврђивање вредности градског грађевинског земљишта. На овај начин утврђена вредност одговарајуће накнаде за грађевинско земљиште експрописано радњама тужене без спровођења управног поступка не одступа од становишта израженог у судским одлукама Врховног и Уставног суда, сагласно чему не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 420. став 2. ЗПП прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана (којим је поступак правноснажно окончан) није дозвољено у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Поступак је започет тужбом поднетом дана 23.11.2021. године, а вредност спора износа од 2.051.054,00 динара, у односу на сваког од тужиоца.

Како вредност спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић